

ION CREANGĂ

FATA BABEI ȘI FATA MOȘNEAGULUI

Ilustrații de ȘERBAN ANDREESCU

rau odată un moșneag și-o babă. Moșneagul avea o fată, iar baba tot o fată. Fata babei era slută, leneșă, țăfnoasă și rea la inimă, dar, pentru că era fata mamei, se alinta cum s-alintă cioara-n laț, lăsând tot greul pe fata moșneagului, care, în schimb, era frumoasă, harnică, ascultătoare și bună la inimă. Dumnezeu o împodobise cu toate darurile cele bune și frumoase. Această fată bună însă era oropsită și de sora cea rea, și de mama vitregă... Noroc de la Dumnezeu că era o fată harnică și răbdătoare, altfel ar fi fost vai și-amar de pielea ei.

Fata moșneagului la deal, fata moșneagului la vale: ea, după lemne prin pădure, ea cu sacul în spate la moară, ea, în toate părțile, după treabă. Cât era ziuica de mare, nu-i stăteau picioarele: dintr-o parte venea și-n alta se ducea. Cu toate astea, baba și cu odorul de fiică-sa tot cu gura mare și nemulțumite erau. Pentru babă, fata moșneagului era ca o piatră de moară în casă, iar fata ei, busuioc de pus la icoane.

ând se duceau amândouă fetele în sat la șezătoare, seara, fata moșneagului nu se încurca: torcea câte-un ciur plin de fuse, iar fata babei îndruga și ea cu greu câte-un fus. Apoi, când veneau acasă, noaptea târziu, fata babei sărea iute peste pârleaz și-i zicea fetei moșneagului să-i dea ciurul cu fuse, ca să-l țină până va sări și ea. Atunci, fata babei, vicleană cum era, lua ciurul și fuga în casă la babă și la moșneag, spunând că ea a tors acele fuse. În zadar fata moșneagului spunea că acela este lucrul mâinilor sale, căci îndată o apucau de obraz baba și cu fiică-sa, așa încât trebuia să rămână cum ziceau ele. Duminica și de sărbători, fata babei era împopoționată și netezită pe cap, de parc-o linseseră vițeei.

u era joc, nu era șezătoare în sat la care să nu se ducă fata babei, iar fata moșneagului era oprită cu asprime de la toate acestea. Când venea moșneagul de pe la treburile, gura babei nu mai tăcea: că fata lui nu ascultă, că-i bârfitoare, că-i leneșă, că-i soi rău... că-i laie, că-i bălaie; s-o alunge de la acasă; s-o trimită la slujbă, unde știe, că nu-i chip s-o mai țină, pentru că poate s-o molipsească și pe fata ei. Moșneagul, fiind un gură-cască, sau cum veți vrea să-i ziceți, se uita în gura ei: ce-i spunea ea sfânt era. Din inimă, bietul moșneag poate c-ar fi mai zis câte ceva, dar acum cânta găina la casa lui, iar cocoșul nu mai avea nicio trecere. Dacă l-ar fi împins păcatul să se întreacă cu dedeochiul, baba și cu fiică-sa îi făceau viața grea.

